

சரியான பார்வை... சரியான வழி... சரியான செயல்!

— தா.நெடுஞ்செழியன்

4

இன்ஸ்டன் கூறியது போல, 'எல்லாருமே திறமையானவர்கள்' தாம். ஒவ்வொரு குழந்தையிடமும் ஒரு தனித்திறமை இருக்கிறது. அந்தத் திறமைகளைப் பெற்றோராலும் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. ஆசிரியர்களாலும் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. ஆசிரியர்கள் மாறிக் கொண்டே யிருப்பதால் அவர்களால் மாணவர்களின் தனித் திறமையைக் கண்டுபிடிக்க முடியாமல் போய் விடுகிறது.

பெரும்பான்மையான பெற்றோர்களும், பள்ளிகளும் மாணவர்களை மிகுந்த மன அழுத்தத்துக்குள் தள்ளிவிடுகிறார்கள்.

மாணவர்கள் தங்களுடைய திறமைகளை வளர்த்துக் கொள்ளும் பயிற்சிமுறைகள் பள்ளிகளிலும் கல்லூரிகளிலும் முறையாகக் கிடைப்பது இல்லை. எதையும் உன்னிப்பாகக் கவனிக்கும் திறமையை மாணவர்கள் வளர்த்துக் கொள்ள கல்வி முறை உதவி செய்ய வேண்டும். உதாரணமாக ஒரு மொபைல் போனை பார்க்கும் மாணவர்கள் அது எவ்வாறு வேலை செய்கிறது? அதில் அடங்கியுள்ள தொழில்நுட்பங்கள் எவை? ஒருவர் பேசுவது பிறமுனையில் இருப்பவருக்கு எவ்வாறு கால தாமதமில்லாமல் சென்று அடைகிறது? இவற்றையெல்லாம் மாணவர்கள் சுயமாகச் சிந்தித்து, புரிந்து கொண்டு, தேவையான தொழில்நுட்பங்களையும், அறிவியலையும் தெரிந்து கொண்டு அத்தொழிலின்பால் மரியாதை கலந்த பாராட்டுகளைக் கொண்டு, ஆர்வமாக ஈடுபடும் அளவுக்கு நமது மாணவர்களுக்குக் கற்றுத் தர நமது கல்விமுறை தவறி விட்டது.

உலக அளவில் போட்டி போடும் அளவுக்கு—உலக நிலைமைகளுக்குப் பொருத்தமான—வேலை வாய்ப்புச் சந்தைக்குத் தேவைப்படக் கூடிய திறமை உள்ளவர்களை உருவாக்க வேண்டியுள்ளது. அத்தகைய திறமை உள்ளவர்களுக்கு திறமை வேலை வாய்ப்புகள் உள்ளன. அதற்கு பொறியியல், மருத்துவப் படிப்புகள் மட்டுமே போதுமானவையல்ல. நமது கல்விமுறையில் உயர் கல்விக் கான போதுமான திட்டமிடல் இல்லாத காரணத்தினால், ஏறத்தாழ 3,500 பொறியியல் கல்லூரிகளும், 500-க்கும் குறைவான மருத்துவக் கல்லூரிகளும் உள்ளன. இது இரண்டு துறைகளிலும் உள்ள சமநிலையின்மையைக் காட்டுகிறது. இதற்கு அப்பால் பிற்துறை சார்ந்த கல்விநிறுவனங்களின் எண்ணிக்கையோ மிகமிகக் குறைவு. ஒரு துறையின் ஆராய்ச்சி, அதனுடைய வளர்ச்சி பிற்துறைகளின் வளர்ச்சிக்கு உதவ இத்தகைய சமநிலையின்மை உதவாது.

பொறியியல், மருத்துவம் ஆகியவற்றைத் தாண்டி எண்ணற்ற வாய்ப்புகள் மாணவர்களுக்கு உள்ளன. உதாரணமாக சமூக அறிவியல் (SOCIAL SCIENCE) படித்தவர்கள் நீர்மேலாண்மைத்துறையில் தங்கள் திறமையை வெளிப்படுத்தலாம். உலக அளவுக்குப் பொருத்தமான நீர்மேலாண்மைக் கொள்கையை உருவாக்கலாம். உலகில் ஒவ்வொரு நாட்டுக்கும் எவ்வளவு தண்ணீர் தேவைப்படும்? அதற்கு எவ்வளவு குளங்கள், ஏரிகள், அணைகள் இருக்க வேண்டும்? இவை தொடர்பாக நிறையப் படிப்புகள் உள்ளன. இவற்றைப் படித்தவர்கள் நமது நாட்டிலோ, பிற நாடுகளிலோ நீர்மேலாண்மைக்கான தீர்வுகளைக் கண்டுபிடிக்க முடியும். நம்நாட்டில் பொறியியல் படித்தவர்களில் பலருக்கு இம்மாதிரியான துறைகள் இருப்பதே தெரிவித்தல்.

அதிகத் திறமை உள்ள ஒரு மாணவரை வெறும்

இளநிலைப் பட்டப்படிப்புகளேயே நிறுத்திவிடுவதென்பது, 10 படிக்கள் ஏறும் திறமை அவருக்கு இருந்தாலும் வெறும் மூன்றாவது படியிலேயே அவரை நிறுத்தி வைத்துவிடுவதாகும். அவ்வாறு அவர்களை நிறுத்திவைத்து விட்டு வெற்றி அடைந்துவிட்டதாக நினைத்துக் கொள்கிறோம். இன்னும் உள்ள 7 படிக்களிலும் ஏறும் திறமை அவருக்கு உள்ளது என்பதை அறியாமலேயே அவருடைய திறமைகளை வேலை கிடைக்கும் என்பதற்காக வீணடித்துவிடுகிறோம்.

ரகுராம் ராஜன் ரிசர்வ் பேங்க் கவர்னராக இருந்தவர். அவர் டெல்லி ஐஐடிபிஎல் எலக்ட்ரிகல் என்ஜினியரிங் படித்தார். அதன்பிறகு இந்தியன் இன்ஸ்டிடியூட் ஆஃப் மேனேஜ்மென்டில் (IIM - அகமதாபாத்தில்) மேனேஜ்மென்ட் படித்தார். அதன்பிறகு MIT Sloan School of Management - இல் மேனேஜ்மென்ட் படித்துவிட்டு பல்வேறு நிறுவனங்களில் பணியாற்றி, இறுதியாக இந்தியாவில் ரிசர்வ் பேங்க் கவர்னரானார்.

அவர் பொறியியல் படித்துவிட்டு, ஒரு பொறியாளராக மட்டுமே வேலைக்குச் சென்றிருந்தால், அவருக்குள் இருந்த ரிசர்வ் பேங்க் கவர்னராகும் அளவுக்கு உள்ள திறமை யாருக்குமே தெரியாமலேயே வீணடிக்கப்பட்டிருக்கும்.

மாணவர்கள் தங்களுடைய திறமைக்கான தேடல்களை எப்போதும் நிறுத்திவிடக் கூடாது. 'இந்தப் படிப்பைப் படித்தால் நல்ல எதிர்காலம் இருக்கிறதென்று பெற்றோர் கருதுகிறார்கள். வாய்நோக்கத்துடன் செயல்படும் பள்ளிகள், கல்லூரிகள் குறிப்பிட்ட சில படிப்புகளை மட்டுமே படிக்கச் சொல்கிறார்கள். தமிழ்நாட்டிலேயே அரசு துறையிலேயோ, வேறு தனியார் துறைகளிலேயோ தங்களுடைய குழந்தைகளுக்கு வேலை கிடைத்தால் போதும் என்று நினைக்கிறார்கள். அப்படி நினைப்பது குழந்தைகளின் திறமைகளை வீணடிப்பது மட்டுமல்ல, அவர்கள் சாதிக்க வேண்டியதைச் சாதிக்கவிடாமல் தடுப்பதும் ஆகும்.

உலக அளவில் எண்ணற்ற வேலை வாய்ப்புகள் உள்ளன. அந்த வேலை வாய்ப்புகளுக்காக அவர்களைத் தயார் செய்ய வேண்டும். வெறும் இளநிலைப் பட்டப் படிப்புகளைப் படித்துவிட்டு ஆண்டுக்கு ரூ. 2- 5 லட்சம் சம்பளத்தில் தொடங்கி, நீண்ட நாட்கள் அதிலேயே காலம் கழித்து, 10 ஆண்டுகள் கழித்து ரூ. 10 லட்சம் சம்பாதிப்பதை விட, படிப்பை முடித்தவுடனேயே ரூ.10-20 லட்சம் வருமானம் ஈட்டும் அளவுக்கு மாணவர்களைத் தயார் செய்ய பெற்றோர் நினைக்க வேண்டும்.

நமது நாட்டில் பல கல்விநிறுவனங்கள் தங்களுடைய நிறுவனத்தில் படித்தால் வேலை வாங்கித் தருவதாக விளம்பரம் செய்கின்றன. உலகின் எந்தவொரு தலைநகரந்த் கல்விநிறுவனமும் நாங்கள் வேலை வாங்கித் தருகிறோம் என்று விளம்பரம் கொடுப்பது கிடையாது. 'நாங்கள் நல்ல கல்வி தருவோம். எங்களிடம் கல்வி கற்ற மாணவர்கள் உலகின் எந்த மூலைக்குச் சென்றாலும், எந்தவொரு துறைக்குப் போனாலும், அவர்கள் எளிதாக, மற்றவர்களை விட திறமையாக எந்த வேலையையும் செய்வார்கள். அதற்கான தன்னம்பிக்கையை, திறமையை வளர்ப்பதுதான் எங்கள் பணி' என்று கூறுவார்கள்.

கல்விதான் முதன்மையானது. ஆனால் வேலைக்காக மாணவர்களை கல்விநிறுவனங்கள் தயாரிக்கக் கூடாது.

ஒரு நிறுவனத்தில் ஒருவர் உற்பத்திப் பிரிவில் வேலை செய்ய வேண்டும். அவரை அந்த நிறுவனம் மேலாண்மைப் பிரிவுக்கு மாற்றினால் அந்த வேலையையும் செய்ய அவருக்குத் தெரிய வேண்டும். எந்தப் பிரிவினும் வேலை செய்யத் தகுதியானவர்களையே நிரவாகம் விரும்பும். இந்த வேலையை மட்டுமே என்னால் செய்ய முடியும் என்று ஒருவர் கூறினால், அந்த நிறுவனம் அவரைத் தொடர்ந்து வேலையில் வைத்துக் கொள்ளாது. கல்வி என்பது உலகின் எந்தவொரு மாறுதலுக்கு ஏற்பவும் உங்களைத் திறமையாகப் பணியாற்ற வைக்க வேண்டும்.

உலக அளவில் உள்ள தேவையிருக்கிறது; அதற்கேற்ப நம்மை எப்படியார் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்று மாணவர்கள் நினைக்க வேண்டும். வாழ்நாள் முழுவதும் நாம் கற்றுக் கொள்ள நிறைய விஷயங்கள் இருக்கின்றன. ஒவ்வொரு நாளைப் புதிதாக நாம் எதையாவது கற்றுக் கொண்டே இருக்க வேண்டும்.

அதே போன்று குழலுக்கு ஏற்ப நாம் நம்மை மாற்றிக் கொள்ள வேண்டும். தமிழ்நாட்டில் வேலை செய்யும்போது தமிழும், ஆங்கிலமும் தெரிந்தால் போதுமானது.

அகில இந்திய அளவுக்கு ஒரு டெஸ்ட் வைத்து ஒரு மாணவனின் உண்மையான திறமையைக் கண்டுபிடிக்க முடியாது. ஒருவரால் எவற்றைக் கற்றுக் கொள்ள முடியும் என்று யாராலும் அறுதியிட்டிருக்க முடியாது.

உதாரணமாக மும்பை, நியூயார்க், டோக்கியோ என எந்த நகரத்துக்கு ஒருவர் வேலைக்குப் போனாலும் முதல் 3-6 மாதங்களில் அந்தப் பகுதியில் உள்ள மொழியைக் கற்றுக் கொள்ள முடியும். ஆங்கிலம், ஜப்பானிய மொழியைக் கற்றுக் கொள்ள முடியும். அங்குள்ள சூழ்நிலைக்கு ஏற்ப தன்னை மாற்றிக் கொள்ள முடியும். பெரும்பான்மையான பெற்றோர் தங்களுடைய பிள்ளைகள் நன்றாக ஆங்கிலம் பேச வேண்டும்; நல்ல கம்யூனிகேஷன் திறமை அவர்களுக்கு வேண்டும் என்று நினைக்கிறார்கள். கம்யூனிகேஷன் திறமை தேவைதான். ஆனால் அதையும் தாண்டி எந்தத்துறையில் மாணவர்கள் பயில்கிறார்களோ, அந்தத் துறையில் ஆழமான அறிவும் செயல்திறமையும் தேவை.

புதிய இயந்திரங்களை இந்தியாவில் உள்ள தொழிற்சாலைகளில் பொருத்தி, இயக்கிக் காட்ட ஜப்பான் நாட்டிலிருந்து ஒருவர் வருகிறார் என்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள். அவருக்கு இந்தியாவில் எந்த இடத்தில் வேலை செய்கிறாரோ, அந்த இடத்தின் மொழி தெரிந்திருந்தால் நல்லது. தெரியாவிட்டாலும் சைகை மூலமாகவே... ஏதோ ஒருவிதமான தகவல் பரிமாற்றத்தின் மூலமாகவோ அந்த இயந்திரங்களைப் பொருத்தி, இயக்கிக் காட்டும் வேலை - தொழில்நுட்பம் - அவருக்கு நன்றாகத் தெரிந்திருக்க வேண்டும். இந்தியா என்றில்லை உலகின் எந்த மூலைக்குப் போனாலும் மொழி எல்லை யைத் தாண்டி, அந்த இயந்திரங்களைப் பொருத்தி, இயக்கிக் காட்டும் திறமையை அந்த நாட்டின் கல்விமுறை அவருக்கு ஏற்படுத்தித் தந்திருக்க வேண்டும். நமது நாட்டிலும் அத்தகைய கல்விமுறை உருவாவது அவசியம்.

(தொடரும்)

கட்டுரையாசிரியர்: சமூக கல்வி ஆர்வலர்

www.indiacollegefinder.org

